U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. F.,** zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2013, č. j. OAM-123/ZA-ZA06-K03-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2014, č. j. 4 Az 9/2013 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“), bez státní příslušnosti, v zemi původu (Sýrie), kde má status palestinského uprchlíka, jako lékař ošetřoval občany, kteří byli zraněni při protivládních demonstracích. Dne 15. 3. 2012 se k němu dostavila sestra jednoho z nich a upozornila ho, že její bratr, žalobcův pacient, byl zadržen a při mučení jistě prozradí, kdo ho léčil. Od té doby stěžovatel očekával, že bude zatčen také, a ze země původu dne 18. 3. 2012 odletěl. Asi týden poté mu ze Sýrie telefonovala jeho manželka a řekla mu, že se na něj ptala policie. Další týden mu volala znovu a sdělila mu, že jeho přítel, který měl vedle jeho ordinace laboratoř, byl odveden policií. Policie měla také vyslýchat stěžovatelovu sekretářku (zdravotní sestru), které se ptali, jaké pacienty stěžovatel léčil a zda měli tito pacienti vážná zranění.

[2] Z výše shrnutých důvodů podal stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu, o níž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 19. 4. 2013, č. j. OAM-123/ZA-ZA06-K03-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Uvedl v něm, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), avšak vzhledem k bezpečnostní situaci v jeho zemi původu mu udělil doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že léčení zraněných demonstrantů a účastníků protivládních nepokojů nelze považovat za zastávání určitých politických postojů, neboť stěžovatel nebyl politicky aktivní, nezapojoval se do protestních akcí, zranění byli výhradně příbuzní či známí jeho pacientů a s léčením účastníků nepokojů začal až v době, kdy se nepokoje rozšířily do blízkosti jeho bydliště. Z toho měl žalovaný za to, že stěžovatel touto aktivitou pouze plnil své profesní povinnosti. Z vyjádření stěžovatele dospěl žalovaný k tomu, že syrské bezpečnostní orgány o jeho činnosti nevěděly, výslech jeho manželky byl toliko rutinní, policisté se nedotazovali na konkrétního pacienta ani bližší časové období. V zadržení jeho kolegy nelze spatřovat přímou souvislost s činností stěžovatele, neboť stěžovatel sám uvedl, že o jeho pomoci zraněným nikdo nevěděl. Stěžovatel neměl ve své zemi původu se státními orgány žádné problémy, mohl ji také bez obtíží legálně opustit, což učinil primárně za účelem zajištění studia svého syna na vysoké škole v České republice. Podle žalovaného se jednalo o plánovanou cestu, neboť ještě před varováním ze dne 15. 3. 2012 měl stěžovatel vystavena česká víza. Stěžovatel v zemi původu zanechal manželku s nezletilou dcerou, což nesvědčilo o jeho skutečné obavě, že bude syrskou bezpečností hledán a potrestán za léčení zraněných demonstrantů. Po jeho odchodu sice došlo k výslechu jeho manželky, ale vzhledem k obecně formulovaným dotazům a absenci jakéhokoli dalšího negativního jednání příslušníků státních orgánů vůči jeho manželce a sekretářce žalovaný předpokládal, že syrské státní orgány neměly o osobu stěžovatele žádný zájem. V části napadeného rozhodnutí týkající se otázky udělení azylu podle § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu žalovaný rekapituloval relevantní právní úpravu a dodal, že *„[v]e smyslu výše uvedeného proto správní orgán žádost výše jmenovaného pečlivě posoudil a po provedeném správním řízení dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, což také výše náležitě odůvodnil“*.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 4 Az 9/2013 – 39 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl, neboť neshledal, že by stěžovatel byl ve své zemi původu pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Městský soud měl při posouzení námitky týkající se aplikace § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu za to, že stěžovatel nedoložil ani se nedomáhal zohlednění skutečnosti, že by ochranu nebo podporu poskytovanou organizací UNRWA (Úřad OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě) v Sýrii skutečně využil. Stěžovatel navíc dobrovolně opustil oblast podpory, což bez dalšího nemůže být kvalifikováno jako ukončení podpory z důvodů nezávislých na jeho vůli. Žalovaný proto postupoval správně, když stěžovateli postavení uprchlíka nepřiznal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). V ní namítl, že městský soud pochybil, když dospěl k závěru o neodůvodněnosti jeho obav z pronásledování. Z jednání syrských bezpečnostních orgánů bylo zjevné, že se jim stěžovatelova činnost dostala do povědomí. Syrské státní orgány navíc považují ošetřování demonstrantů za projev politických názorů (a nikoli pouze za výkon povolání) a vyžadují po zdravotnickém personálu, aby je o takových případech informoval, což stěžovatel neučinil. Příslušníci bezpečnostních složek se navíc ptali na jeho osobu, kdy se vrátí apod. S poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, 2 Azs 71/2006 – 82, konstatoval, že je „přiměřeně pravděpodobné" až jisté, že by v případě návratu do Sýrie došlo k jeho uvěznění.

[5] Stěžovatel dále poukázal na § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu ve znění: „*Azyl dále nelze udělit, pokud a) cizinec požívá ochrany nebo podpory od jiných orgánů nebo odborných organizací Organizace spojených národů než Úřadu Vysokého komisaře;* ***není-li ochrana nebo podpora z jakýchkoliv důvodů dále udělována osobám, o jejichž postavení není ještě konečně rozhodnuto podle ustanovení příslušných rozhodnutí Valného shromáždění Organizace spojených národů, vztahují se na něho ustanovení tohoto zákona,***" (zvýraznění převzato z podání stěžovatele). Citované ustanovení je zakotvením čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice") a čl. 1D Ženevské úmluvy (pozn. Nejvyššího správního soudu: stěžovatel má patrně na mysli Úmluvu o právním postavení uprchlíků, č. 208/1993 Sb.; dále jen „Úmluva o právech uprchlíků"). Výklad citovaného ustanovení zákona o azylu byl dle stěžovatele řešen rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 12. 2012, *Abed El Karem El Kott a další*, C-364/11, tak, že vzhledem ke zvláštní situaci palestinských uprchlíků je třeba kvalifikační směrnici interpretovat tak, že v případě splnění podmínky týkající se ukončení ochrany nebo podpory poskytované agenturou UNRWA je žadateli o mezinárodní ochranu automaticky přiznán status uprchlíka. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice konstatoval, že stěžovatel tyto podmínky splňuje, avšak z toho vyvodil nesprávné závěry, které jsou v rozporu s judikaturou Soudního dvora. Stěžovatel doslova uvedl, že „*správní orgán ve smyslu § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu žádost stěžovatele posoudil udělení mezinárodní ochrany § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, čímž potvrdil, že splnění v zákoně uvedených podmínek shledal*" [pozn. Nejvyššího správního soudu: obsah této kasační námitky není zcela zřejmý, stěžovatel měl patrně na mysli to, že žalovaný neshledal splnění vylučujících podmínek v § 15 odst. 3 písm. a) věta za středníkem zákona o azylu, avšak v rozporu s tím mu nepřiznal status uprchlíka a posuzoval u něj splnění podmínek § 12 písm. a) a b) citovaného zákona]. Dle stěžovatele nepřísluše lo městskému soudu měnit odůvodnění napadeného rozhodnutí a dotvářet ho. K podpoře svých závěrů dále stěžovatel poukázal na znění Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a materiálu „*Closing Protection Gaps* – Příručka k ochraně palestinských uprchlíků v signatářských státech Ženevské konvence".

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Poukázal na to, že k problematice posouzení splnění podmínek v § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu se vyjádřil Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti

syna stěžovatele v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 22/2013 – 36. Také ve věci samotného stěžovatele dospěl žalovaný k závěru, že jeho případ je nutno posoudit z pohledu § 12 až § 14a zákona o azylu. Žalovaný závěrem navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[7] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou, v níž konstatoval, že dle jeho názoru nebyla kasační stížnost podána opožděně. Setrval také na tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, a to jak podle § 12 zákona o azylu, tak podle § 15 odst. 3 písm. a) citovaného zákona.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost též byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), neboť napadený rozsudek byl zástupci stěžovatele doručen dne 23. 4. 2014 a stěžovatel podal nejprve nepodepsanou blanketní kasační stížnost, kterou předal k poštovní přepravě dne 3. 5. 2014. Vadu tohoto podání poté odstranil tím, že zaslal Nejvyššímu správnímu soudu již podepsané podání stejného obsahu ze dne 9. 5. 2014, jehož kopie byla zaslána žalovanému k vyjádření a z níž žalovaný mylně dovozoval opožděnost kasační stížnosti.

[9] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[10] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv.

judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] Stěžovatel v závěru své kasační stížnosti uvedl, že jeho kasační stížnost splňuje podmínky přijatelnosti, jelikož se dotýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, a pochybení krajského soudu je natolik zásadní, že by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Tato tvrzení však blíže nekonkretizoval, takže se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií. K obavám z pronásledování v zemi původu jako k důvodu relevantnímu pro udělení mezinárodní ochrany se zdejší soud v minulosti již opakovaně vyjádřil (viz např. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, nebo rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79). Nejvyšší správní soud již také zaujal názor k právnímu postavení palestinských uprchlíků s ohledem na § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu a závěry stěžovatelem citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci *El Kott*, a to dokonce v souvislosti s posouzením skutkově i právně obdobného případu stěžovatelova syna (viz rozsudek ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 22/2013 – 36, publikovaný pod č. 3010/2014 Sb. NSS).

[12] Ke kasační námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uplatněné v souvislosti s výkladem § 15 zákona o azylu je třeba především konstatovat, že tato námitka je obtížně srozumitelná, neboť je tvořena dlouhým textem doslova převzatým z žaloby, po němž následuje pasáž, v níž stěžovatel za použití nesouvisejících ustanovení [§ 15 odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, jež ovšem dopadají na situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu spáchal závažné trestné činy] obecně vytýká žalovanému, že vyvodil z těchto ustanovení „nesprávné důsledky“, a městskému soudu pak to, že související odůvodnění napadeného rozhodnutí měnil a dotvořil. Eventuální nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel ani výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, totiž bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238). V daném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal, neboť městský soud se srozumitelným způsobem věcně správně se související žalobní námitkou vypořádal.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává (v případě, že stěžovatel svou výše uvedenou obtížně srozumitelnou námitkou polemizoval s právním závěrem městského soudu), že ze závěrů již citovaného rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 22/2013 – 36, plyne, že má-li správní orgán k dispozici pouze informaci, že stěžovatel je registrován u organizace UNRWA, není povinen, při absenci tvrzení stěžovatele, že ochranu nebo podporu této organizace vskutku využíval a že její ukončení bylo nezávislé na jeho vůli, dále sám zjišťovat, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 15 odst. 3 písm. a) část věty za středníkem zákona o azylu, resp. čl. 12 odst. 1 písm. a) věty druhé kvalifikační směrnice. Stěžovatel v nyní posuzované věci toliko uvedl, že mu byla uvedenou organizací poskytována ochrana na základě registrace jeho otce, avšak samo konstatování o registraci nijak nevypovídá o tom, zda stěžovatel tuto ochranu skutečně využil; jinak řečeno v samotné registraci není bez dalšího obsažen nezpochybnitelný závěr o reálném poskytování a využívání ochrany a podpory UNRWA. Žalovaný tedy nebyl povinen zabývat se jeho žádostí v intencích § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí sice uvedl, že stěžovatelovu žádost v tomto směru *„pečlivě posoudil“*, pro toto konstatování však nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou oporu, neboť jakékoli další konkrétní tvrzení či přímé závěry v tomto směru v napadeném rozhodnutí absentují. Ze stejného důvodu tak nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že stěžovatel splňoval podmínky citovaného ustanovení. Lze tedy uzavřít, že žalovaný se navzdory svému tvrzení o „pečlivém posouzení“ žádostí stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s § 15 odst. 3 písm. a) zákona o azylu nezabýval. To však nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť takovou povinnost v nyní posuzovaném případě žalovaný neměl. Za této situace výše popsaný postup žalovaného (ani formální pochybení městského soudu, jenž v jinak zcela správném vypořádání souvisejícího žalobního bodu konstatoval, že žalovaný se podmínkám aplikace citovaného ustanovení věnoval) nemohl zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele a nemohl tak založit ani důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 2 Azs 85/2014 - 21, ustanovena k ochraně jeho zájmů ve věci zástupkyně JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň. Podle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného

advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna za tři úkony právní služby [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a dvě písemná podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 6. 2014 a replika ze dne 7. 8. 2014, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a odst. 3 advokátního tarifu] po 3100 Kč za jeden úkon a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 10 200 Kč. K výplatě této částky Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu